

Також слід визнати, що, не дивлячись на прогалини та недоліки, вітчизняна система державного фінансового контролю розвивається у напрямі, що відповідає міжнародній практиці. Адаптація кращого світового досвіду щодо функціонування системи державного фінансового контролю дозволить суттєво підвищити результативність контрольної діяльності.

Список використаних джерел:

1. Романів М.В. Становлення та розвиток державного фінансового контролю в Україні : автореф. канд. екон. наук / М.В. Романів. – К.: – 2001. – 17 с.
2. Бюджетний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua>
3. Закон України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2939-12>
4. Шевчук О.А. Государственный финансовый контроль Украины в условиях Евроинтеграции [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.sworld.com.ua/index.php/ru/conference/the-content-of-onferences/archives-of-individual-conferences/march-2013>
5. Концепція розвитку державного внутрішнього фінансового контролю на період до 2017 р., затверджена Розпорядженням КМУ від 24 травня 2005 року № 158-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/158-2005-p>

Дяченко Ю.В.

студент,

*Навчально-науковий інститут інформаційної безпеки
Національної академії Служби безпеки України*

АДМІНІСТРАТИВНЕ РОЗСЛІДУВАННЯ В СПРАВАХ ПРО ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ДЕРЖАВНУ ТАЄМНИЦЮ

На сьогоднішній день актуальність теми є охорона державної таємниці України та обумовлена тим, що співробітники органів СБ України здійснюють лише першу стадію провадження в справах про адміністративні правопорушення за ознаками до статті 212² КУпАП про адміністративне розслідування [3, с. 173].

Сутність стадії полягає в тому, що є виявлення порушення законодавства про державну таємницю уповноважені посадові особи органів СБ України які вирішують питання щодо всіх умов, підстав для початку провадження в справі про адміністративне правопорушення і проводять адміністративне розслідування, складають протокол про адміністративне правопорушення відповідно до статті 254 КУпАП [3, с. 211].

Стадія, що розглядається, складається з кількох елементів, а саме: виявлення фактів правопорушення, встановлення фактичних обставин справи, складання протоколу про адміністративне правопорушення, направлення матеріалів для розгляду справ.

Справа про адміністративний проступок порушується тільки тоді, коли для початку адміністративної справи є відповідні приводи й підстави.

Приводами для порушення адміністративної справи є джерела, із яких є суб'єкти які мають право порушувати справу, а підставою порушення адміністративної справи є дані, що вказують на наявність ознак адміністративного правопорушення.

Найчастіше приводами є до порушення адміністративної справи є: заява або повідомлення підприємств, установ, організацій, представників влади, громадян; повідомлення, опубліковані в пресі та інших засобах масової інформації.

Розгляд приводів порушення адміністративних справ за ознаками ст. 212² КУпАП, слід зазначити, що такі справи порушуються за результатами перевірок СБ України стану охорони державної таємниці в органах державної влади, на підприємствах, установах і організаціях.

Отже протокол про адміністративне порушення законодавства про державну таємницю обґрунтовано називають основним процесуальним документом на стадії порушення справи, а також документом, що юридично оформляє цю стадію.

Протокол про адміністративне правопорушення є такий складений процесуальний документ, що закріплює обставини вчинення адміністративного правопорушення та служить процесуальною основою для розгляду справи.

До протоколу ставиться низка вимог, невиконання яких призводить до того, що він не набирає юридичної сили й не зумовлює очікуваних юридичних наслідків.

Таким чином при вирішенні питання про складання протоколу у сфері охорони державної таємниці стосовно особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, встановлюється:

- наявність події особи складу правопорушень;
- чи віднесено до повноважень посадової особи СБ України складання протоколу про це правопорушення;
- досягнення правопорушником віком, після якого настає адміністративна відповідальність;
- обставини, що виключають адміністративну відповідальність;
- обставини, що пом'якшують або обтяжують відповідальність за адміністративне правопорушення;
- строком протягом якого може бути накладено на правопорушника адміністративне стягнення.

У разі вчинення адміністративного правопорушення кількома особами протокол складається стосовно кожної особи окремо. При вчиненні однією особою одночасно адміністративних правопорушень у сферах охорони державної таємниці та охорони службової інформації складається службова таємниця, складається один протокол про всі виявленні адміністративні правопорушення.

Правопорушнику роз'яснюється зміст статті 63 Конституції України, а також його права, передбачено статтею 268 КУпАП, що фіксується в протоколі й засвідчується підписом правопорушником із зазначенням дати. У разі відмови особи поставити підпис про це робиться відповідна відмітка [3, с. 23; 1, с. 20].

Список використаних джерел:

1. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. Паливода А.В. 2016 року 64 с.
2. Адміністративне провадження в справах про порушення законодавства про державну таємницю: навч. посіб. / А.М. Благодарний, О.Г. Нападистий, О.Б. Розвадовський, С.В. Суслін. – К.: Наук-вид. відділ НА СБ України, 2009. – 108 с.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: чинне законодавство із змінами та допов. 25 березня 2016 року: Офіц. текст. – К.: Алерта, 2016. – 262 с.

Іванюто О.О.

студент,

*Навчально-науковий інститут інформаційної безпеки
Національної академії Служби безпеки України*

**АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ
ДІЯЛЬНОСТІ ПРИВАТНИХ ОХОРОННИХ ПІДПРИЄМСТВ**

Стрімкі політичні, економічні, соціальні перетворення, що відбулися за останнє десятиліття, спричинили як позитивні, так і негативні зміни в сучасному українському суспільстві. Це, у першу чергу, стосується відносин щодо забезпечення особистої безпеки громадян, захисту їхнього життя, здоров'я та власності. Поспішне проведення економічних, політичних і соціальних реформ, виражених, зокрема, у необмеженій конкретними законодавчими рамками приватизації, зміні державного політичного курсу, розвитку приватнопідприємницької діяльності, призвело до цілої низки серйозних відхилень соціальної політики в Україні. Все це не могло не вплинути на розвиток криміногенної ситуації – якісно нового феномену як за масштабами злочинних проявів, так і за ступенем їхнього руйнівного впливу на права та безпеку громадян. В свою чергу така криміналізація суспільних відносин призводить до розвитку такого негативного явища, як організована злочинність, що поширює свій вплив на апарат державної влади та управління. Нажаль, організовані злочинні групи стають більш агресивними, виробляють і застосовують нові методи та засоби планування, підготовки і здійснення протиправних діянь. Тому саме зараз треба будувати посправжньому правову державу. В процесі побудови такої правової держави актуальності набуває питання надійного захисту прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб. Саме це обумовило необхідність участі недержавних охоронних організацій у здійсненні загальнонаціональної політики забезпечення охорони власності.

Такі підприємства, що здійснюють приватну охоронну діяльність, «де-факто» виникли в нашій країні, без будь-якої належної правової бази, а це у свою чергу призвело до ускладнень у відношеннях із державними правоохоронними органами, насамперед з органами внутрішніх справ. Але в 2012 році в силу вступив Закон України «Про охоронну діяльність», в якому прописані певні умови ведення приватної охоронної діяльності. Визначено, що органами державного регулювання у сфері охоронної діяльності є Кабінет Міністрів України, а також центральний орган виконавчої влади у сфері